

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 2. Desumpta ex cap. 20. & 21. lib. 3. Regum, in quibus describitur duplex Victoria Achabi, de Benedad reportata. Impia commiseratio cum victo habita. Achabi avaritia & concupiscentia vineæ.

...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

divini verbi Panibus à Nathan accipiendis indiguit? S. Chryostomus nil nisi aurum innatâ sibi facundia loquebatur, & tamen moneri se passus est à muliercula, ut subtiliorem in dicendo deponeret stylum, & planiori diceret. Sicut Medici, licet in sua arte peritissimi, quando graviter decumbunt, se aliorum curâ committunt, ita plane Christianus, etsi in Lege Dei se credat optimè eruditum esse; tamen verbi divini Pabulum non nauseare debet, ab altero sibi porrigendum: nam & pisces marini, etsi in falso semper vivant, sale nihilominus ad condiendum indigent. Ita si quis sibi persuadeat, ob infusam, aut acquisitam rerum divinarum scientiam se falsum satis esse, nihilominus aures aliis prædicantibus aperiat, ut magis salietur. Christiane Lector: cum sperem, te talium hominum de numero non esse, quibus aut scelerum ingluvies, aut inanis sapientia tumor nauseam erga sacros divini verbi Panes movet; hinc monitis S. Augustini haud dubiè promptas dabis aures, quibus Serm. 56. de tempore Christianos cum Elia Jezabelem, mundum videlicet fugientes alloquitur, dicens: *plus semper de cibo cordis, quàm de cibo corporis cogitemus, quia intus in homine interiori facti sumus ad Imaginem Dei, in carne autem de limo terra sumus formati. Et videte fratres: si justum est, ut caro nostra de terra facta interdum bis in die capiat cibum, & anima, quæ Imago Dei est, vix post plures dies accipiat verbum: cum tamen expediat nobis: ut amplius Dei Imaginem in nobis, quàm nostram carnem honorare debeamus. Juxta exemplum Elisæi relinquere nos oportet boves v. 20. cap. citati, id est terrena negotia, & currendum post Eliam, ut verbi divini Pabulò recremur in anima.*

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 20. & 21. lib. 3. Regum, in quibus describitur duplex Victoria Achabi, de Benedad reportata. Impia commiseratio cum victo habita. Achabi avaritia & concupiscentia vineæ. Naboth. Jezabelis savitia &c.

Considera 1. & admirare: quod Deus Achab Regi impiissimo & N. 299. rebelli victoriam ab hoste reportandam denunciari jubeat per Prophetam, & hanc quidem duplicem, ut S. Script. testatur. Quæres autem, quæ causa hujus duplicis victoriæ, etiam pessimo, & neutiquam talem gratiam promerito Principi concessa? respondeo: eam dete-
gi

gi à S. Scriptura, dum Syrorum blasphemias, in Deum effusas explicat: *maledicti enim erunt Tobia 5, qui contempserint, & condemnati erunt, qui blasphemaverint te.* Fuerit ergo rebellis, & divinis injuriis mandatis Achab, blasphemus tamen non fuit Syrorum instar: atque majori hinc veniâ dignus. Est enim tam horrendum scelus blasphemia teste S. Bernardô Serm. 2. de convers. Pauli quod & ipsorum videtur excedere facimus, qui Domino Majestatis sacrilegas injecerunt manus. Eccles. cap. 26. blasphemiam appellat *flagellum lingue*: flagellum autem non verbera tantum, sed gravissimam quoque infert injuriam, utpote destinatum abjectissimis mancipiis supplicium, longè majori dolore mentem, quam tergum plagis vulnerans. Quare Pontifices Judæorum ad infaniam usque Christo Domino indignati: quò gravius eum affligerent, non manus, sed linguas in eum armarunt, exclamantes Jeremia 10. *venite, percutiamus eum linguâ.* Dicturi per hoc: cædant ministri Christum flagellis & colaphis, coronent caput ejus spinis, ac demum è crucis stipite eum suspendant, nos aliud his suppliciis gravius effundemus in illum, percutiendô linguâ. Hinc S. testatur Matth. 27. *prætereuntes blasphemabant eum.* Si porro exactiùs perpendo enormitatem hujus gravissimi sceleris, dicam intrepidè; blasphemos Deum majori ludibrio ipsis Dæmonibus afficere; Hi enim animò tantum injuriæ in Deum esse possunt, illi verò & animò & linguâ illum contemptui habent. Dæmones si maledicunt Deo, maledicunt illis, quatenus gravissimis ab eo pœnis torquentur; Christiani vero cum maledicunt Deo, maledicunt illi, quem sciunt amantissimum parentem, largissimum benefactorem suum, sicque crudelissimè invadunt, lacerantquè ipsam manum, quæ suavissimè ipsis blanditur, & innumeris eos ditat donis. Quis quæso canis majorem in rabiem agi potest illò, qui non solum patremfamilias mordet, sed etiam tunc mordet, quando panem ei porrigit? quare ò Christiane Lector! etsi gravia & multa sint peccata, quibus Deò fuisti injurius; veniam tamen de omnibus illis spera, quin & gratiam à Deo te pœnitentem obtenturum non dubita; dummodo blasphemus non sis; nam effectum Christi est Matth. 3. *qui blasphemaverit in Spiritum Sanctum, non habebit remissionem in æternum.* Quid enim aliud est blasphemare, quam ipsum Medicum, à quo curandus es, repellere? isthæc nimirum causa suberat, cur Dominus è cruce pendens fructum suæ crucis, salutem videlicet æternam, denegaverit sinistro Latroni, quem tamen imper-

impertitus est dextro; quia ille Medicum salutis per blasphemias à se abiecit. *Si peccaverit vir in virum placari ei potest Deus: si autem in Dominum peccaverit, quis orabit pro eo?* & planè ex ipsa sua natura nil habet blasphemia, quod veniam mereatur: nec enim ignorantiam neque infirmitatem allegare poterit aliorum scelerum more, angelicum illud immitans peccatum, ex mera malitia profectum. Sicut canis retibùs explicatus, rarissimè explicabitur, quia morsibus impetere solet liberatorem suum, ita blasphemus veniam à Deo sperare nullatenùs poterit, quem mendacì linguà impetit. In vita S. Joan. Chrysof. legere est: cùm Sanctus iste in Sanctissimæ Trinitatis laudes aureum os aperiret, grates referens pro annuis frugibus ab ea acceptis, Authemium respondisse blasphemà linguà: *Non Christus, sed elementa Mundi temporibus suis eos producant Deorum providentiâ.* Nondum finierat has voces blasphemus, jam malignò Spiritu possessus, terræque allisus miserè jacet rugiens, & ingenti terrore percutit spectantes, a temporalibus hisce (ut non ambigo) transiens ad æternas blasphemias. Viderint ergo Reges & Principes, Magistratus & Judices, qui tam enorme crimen impunitum relinquunt, quas pœnas ipsi incurrant, & quomodo Judici tremendo rationem reddant impiæ Clementiæ? erunt haud dubiè in extremo Judicio cum Rege Achab, victò à se Benadad parcenti, à Christo Domino audituri. *Quia dimisisti virum dignum morte manu tua, erit anima tua pro anima ejus &c.* v. ult. capituli hujus.

Considera 2. Quàm clarò exemplò Verbis Christi Domini, divitias spinis comparantis, præluserit Achab; hic enim teste S. Scripturâ cap. 21. Sceptum Regni magnâ tranquillitate gubernans, & summâ ærarii sui abundantia fruens, ut audiit: se vineam Naboth consequi non posse, cui tamen avidissimè inhiabat: *projiciens se in Lectulum avertit faciem suam ad parietem, & non comedit panem.* v. 4. capituli cit. in quæ verba S. Ambros. ait: *non manducavit panem, quoniam querebat alienum; etenim divites magis alienum panem, quam suum manducant, qui raptu vivunt.* Verùm quid illi in hoc pane alieno, nisi vepres & spinas comedunt, quibùs diu noctuque eorum pectora torquentur? quid in lectulum se projiciunt cum Rege Achab, cùm tamen inter mollissimas etiam plumas nullam sint quietem habituri? en! quomodo miserimus iste Rex in tanta divitiarum affluentia pungatur ab unica vinea, non antea requiem se obtenturum credens,

Fff

dens,

dens, antequam tumulo lapidum innocentem Naboth involvisset. Imò tunc primùm novis & horrendis cruciandus curis, quando votò suò potitus, auditorus est proclamatum in se & uxorem suam, Dæmone pejorem, Dei vindictam. Precabatur olim Abraham Gen. 23. ut Ephron filius Sophor speluncam duplicem sibi justò venderet pretiò. Annuit ille, tam speluncam, quàm pretium pro ea oblatum donans petenti. Abraham verò relatìs pro hac gratia gratis, agrum gratis accipere nullatenus voluit, dicens ibidem; *quæso, ut audias me, dabo pecuniam pro agro, suscipe eam, & sic sepeliam mortuum meum in eo.* Putaverat ergo Abraham, retentis pecuniis securam quietem nec se, nec corpus defuncti habiturum. Quare ò christiane Lector, si tibi ad manum sint divitiæ, iis haud aliter utere, quàm eò modò, quò spinis & tribulis uti solet agricola: has ille eradicat è terra, in sepes adaptans, quibus agros suos à ferarum incurfibus custodiat: ita inquam utere illis: animam tuam ab incurfu Dæmonum defensurus, & positurus in requie, tam hìc quàm ibi possidenda, liberaliter eas in pauperum manus distribue, ex Thesaurò tuo instar spinas è terra extractas.

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 22. lib. 3. Regum, in quibus describitur Regis Achab deceptio, facta per falsos Prophetas, ejus cades &c.

N.301. *Confidera:* **P**Lurimos reperiri Christianos, qui cum Rege Achab aures ocludant Veritati, quam Spiritus Sanctus Spiritus æternæ Veritatis per pias Inspirationes eisdem immittit: cum econtra benevolas aures præbeant falsis Prophetis, à quibus decepti cum Achab tam in anima quàm corpore pereunt. *Quæres:* quinam hi mendaces Prophetæ? respondeo: illos esse *Mundum, carnem & Dæmonem.* Promittit Mundus gaudia, sed dat mœrorem. Promittit quietem, sed millè curis onerat mentem. Promittit altissimos honorum & dignitatum gradus, sed quam plurimos ad infima abjicit servitia. Stare promittit, sed recedit, onagri instar se gerens, quod animal viatore conspectò in iisdem stat vestigiis, sed ut advertit sibi appropinquantem Eurò sagittaque velocius fugit. Ajunt: Heliogabalum Imperatorem folles, ventò distentos pro subselliis jus-

lisse